

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 481/20
05.02.2020. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, председника већа, судија Драгана Драговића и Светлане Ђуровић, чланова већа, у парници тужиоца „ВІО DETOX CENTAR“ ДОО Јагодина, чији је пуномоћник Немања Рубеж, адвокат из Београда, против туженог „ЛУКА ШАБАЦ“ ДОО Шабац, чији је пуномоћник Наташа Бабић, адвокат из Новог Сада, ради испуњења, вредност спора 11.004.608,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против решења Привредног суда у Ваљеву П 291/19 од 04.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Ваљеву П 291/19 од 04.11.2019. године.

Образложење

Изрека побијаног решења гласи:

„ **ОДБИЈА СЕ КАО НЕОСНОВАН** предлог за одређивање привремене мере тужиоца „ВІО DETOX CENTAR“ ДОО Јагодина, ради обезбеђења новчаног потраживања у износу од 93.260 Eur, у динарској противвредности, којим је тражено да се туженом забрани располагање и оптерећење непокретности у својини туженог, и то:

- на једнособном стану бр. 7, који се налази на адреси Јужни Булевар 1/А, на првом спрату, корисне површине 35,63 m², у згради која се налази на катастарској парцели број 4192/3 КО Врачар, уписаној у Лист непокретности бр. 4505 КО Врачар,
- земљишту под зградом, објектом површине 40 m²,
- земљишту под зградом, објектом површине 262 m²,
- земљишту под зградом, објектом површине 262 m²,
- остало вештачки створено неплодно земљиште, површине 2992 m²,
- зграда пословних услуга бр. 1,
- зграда пословних услуга бр. 2,

што се све налази на катастарској парцели број 99/1 КО Мишар, уписано у Лист непокретности бр. 900 КО Мишар. “

Против наведеног решења, жалбу је благовремено изјавио тужилац због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреда одредаба Закона о парничном поступку и Закона о извршењу и погрешне примене материјалног права. Првостепени суд је повредио одредбе из члана 355, 365. и 366. Закона о парничном поступку, што је жалбени основ из члана 374. став 2. тачка 12. истог Закона. У жалби се наводи да је суд побијаним решењем одлучивао у меритуму у погледу вероватности потраживања, што је грубо кршење одредбе члана 450. Закона о извршењу и обезбеђењу. Вероватноћа потраживања постоји самим тим што постоји пуноважан уговор који је само делимично испуњен, а тужени није доставио доказ да је испуни други део своје уговорне престације, односно није доставио основ за потраживање који се цедира што је његова законска уговорна обавеза из члана 441. и 442. Закона о облигационим односима и уговора о преносу удела. Првостепени суд није образложио навод тужилачке стране у погледу другог кумулативног услова, извођења примера, а то је опасност по потраживање. Првостепени суд није ценио да се у уговору о преносу удела нигде не наводи да су исправе о потраживању предате тужиоцу, то није наведено ни у јавно бележничким клаузулама на крају овере, што јасно указује да нису. Даље се у смислу жалбених навода уз упућивање на погрешну примену материјалног права предлаже да се жалба усвоји, а побијано решење укине или преиначи.

Испитујући правилност побијаног решења, на основу одредбе члана 386. и 402. Закона о парничном поступку, у вези са одредбом члана 423. став 5. Закона о извршењу и обезбеђењу, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

Побијано решење донето је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, побијано решење није захваћено ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога, јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, дати разлози нису међусобно противречни, нити су противречни исправама и записницима у спису. Стога, побијано решење нема недостатака због којих се његова правилност не би могла испитати.

Неосновано је позивање тужиоца у жалби на повреде одредбе члана 355., 365. и 366. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога, јер побијано решење садржи све што је прописано одредбом члана 355. у вези са чланом 366. Закона о парничном поступку, као што садржи и образложење, те увод и изреку, а сагласно члану 365. Закона о парничном поступку, све у вези са чланом 39. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, није повређана нити прекршена одредба члана 450. Закона о извршењу и обезбеђењу, јер у овом случају нису испуњени услови о постојању претпостављене опасности по новчано потраживање из члана 450. наведеног закона нити је тужилац учино вероватним испуњеност услова из члана 450. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Према стању у списима и разлозима побијаног решења, тужилац и тужени закључили су Уговор о преносу удела од 29.10.2018. године, којим је констатовано да тужени као стицалац има доспело а неизмирено потраживање које је било предмет нереализоване асигнације потраживања туженог стицаоца, предузетника Аутопревозник АА,, ...и дужника, у износу од 93.260,00 Eur, те да је наведеним уговором о преносу удела предвиђено да тужилац – преносилац пренесе на стицаоца уделе у привредном друштву, „Bio Detox Real Estate“ d.o.o. Jagodina.

Стицалац је стекао наведене уделе уписом у Регистар привредних субјеката, а уместо купопродајне цене тужени се обавезао да пренесе потраживање, између осталог и потраживање у износу од 93.260 Eur, али тужени није доставио документацију којом

потврђује да наведено потраживање постоји и да га је могуће пренети и наплатити. Стога је тужилац поставио тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 93.260 Eur, у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом почев од 29.10.2018. године до исплате. Уз тужбу је приложен Уговор о преносу удела од 29.10.2018. године.

Поднеском од 15.10.2019. године, тужилац је предложио одређивање привремене мере садржине као у изреци побијаног решења, наводећи да тужени никада није доказао постојање потраживања од 93.260 Eur, нити испунио своју обавезу, а власник је непокретности у односу на које се тражи привремена мера за коју је тужилац доставио доказе, те је навео да их тужени врло лако може отуђити, с обзиром на уписану хипотеку.

Тужени се противио предлогу за одређивање привремене мере, наводећи да је уговор у целости реализован, тако што је тужени платио накнаду уступањем свог целокупног потраживања, те је јасно да је потраживање у целости пренето на тужиоца, посебно у моменту закључења уговора о преносу удела. Оспорио је да је испуњен и други законски услов, јер није доказано да постоји опасност да ће тужени осујетити или онемогућити наплату евентуалног потраживања.

Првостепени суд утврђује да је неспорно да су странке биле у пословном односу по основу уговора о преносу удела од 29.10.2018. године, да је тужилац као преносилац туженом као стицаоцу пренео свој удео у друштву „Bio Detox Real Estate“ d.o.o. Jagodina, уз накнаду.

Тужилац тврди да тужени није доставио документацију којом потврђује да наведено потраживање које је констатовано у уговору постоји и да га је могуће пренети и наплатити.

Првостепени суд, цитирајући одредбе члана 449. став 1. и 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, закључује да у конкретном случају тужилац није учинио вероватним постојање свог новчаног потраживања према туженом, будући да се из садржине самог Уговора о преносу удела од 29.10.2018. године, не може утврдити да постоји потраживање тужиоца према туженом. Из наведеног уговора, неспорно је да је потраживање које је у целости пренео тужени на тужиоца постојало у моменту закључења Уговора о преносу удела, те да су пренети удели са преносиоца на стицаоца а такође је и тужени у целости пренео потраживање према друштву „Interchem-Nim“ d.o.o. Jagodina. Стога, првостепени суд одбија предлог за одређивање привремене мере.

Одредбом члана 449. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу, прописан је први кумулативни услов за одређивање привремене мере, како за обезбеђење новчаног тако и за обезбеђење неновчаног потраживања и тај услов је да извршни поверилац учини вероватним постојање потраживања.

Првостепени суд правилно закључује да тужилац, као предлагач привремене мере, у овој фази поступка није учинио вероватним своје новчано потраживање према туженом. Наиме, тужилац је као доказ о постојању вероватноће потраживања приложио уговор о преносу удела од 29.10.2018. године, а према том уговору у члану 1. је уговорено да преносилац преноси на стицаоца 100 % удела у друштву уз накнаду од 30.503.200,00 динара, да стицалац неће преносиоцу исплатити накнаде из претходног става у новцу, већ на име накнаде уговором уступа преносиоцу своје целокупно потраживање описано у тач. 5. претходне одредбе, а да се закључењем уговора има сматрати да је стицалац преносиоцу исплатио уговорену накнаду за пренос удела из става 1. овог члана.

Истим чланом је прописано да стицалац овлашћује преносиоца да по закључењу и овери уговора ступи на место стицаоца у извршном поступку Привредног суда у Крагујевцу Ив 26/15 и у целости наплати потраживање по истом поступку у своје име и за свој рачун, без обавезе да стицаоцу исплати евентуално више наплаћеног износа.

Из претходних одредби Уговора о преносу удела под тачком 5. произлази да је пренето потраживање које стицалац има према дужнику „Interechen – Ним“ Јагодина, по решењу о извршењу Привредног суда у Крагујевцу Ив 26/15 од 08.01.2015. године, у износу од 11.798.551,80 Еур, са законском затезном каматом, али и доспело и неизмирено новчано потраживање у износу од 93.260 Еур, по основу извршених радова које потраживање је било предмет нереализоване асигнације потраживања између овде стицаоца, предузетника Аутопревозник АА, ... и дужника, а које је била предвиђена предуговором Ов. Бр. ... од године.

Имајући у виду доказе на којима тужилац заснива вероватноћу постојања новчаног потраживања према туженом, то је приложени уговор о преносу удела, правилан је закључак првостепеног суда, с обзиром на претходне одредбе и одредбу члана 1. тог уговора, да у конкретном случају, у овој фази поступка тужилац није учинио вероватним постојање свог новчаног потраживања. Ово из разлога јер су странке уговориле да тужени своју обавезу по уговору испуњава преносом новчаног потраживања које има према свом дужнику, те да се тиме сматра да је исплатио уговорену накнаду, а исплата уговорене накнаде за пренос удела се сматра извршном закључењем Уговора о преносу удела. Наиме, странке су у уговору јасно идентификовале доказе и исправе о новчаном потраживању које је тужени пренео на тужиоца, а позивање тужиоца у жалби на одредбе члана 441., 442. и 443. Закона о облигационим односима, у овој фази поступка када се одлучује о предлогу за одређивање привремене мере за обезбеђење новчаног потраживања на име цене за пренети удео, не утичу на правилност побијаног решења, него могу бити основ за постојање евентуалне одговорности туженог према тужиоцу за постојање потраживања које је пренето.

Из наведених разлога, како је првостепени суд правилно закључио да тужилац у овој фази поступка није учинио вероватним постојање свог новчаног потраживања, према туженом, као првог кумулативног услова за одређивање привремене мере то првостепени суд није био ни дужан да даје разлоге о испуњености другог кумулативног услова, опасност по потраживање, те стога жалбеним наводима тужиоца није доведена у сумњу правилност побијаног решења.

Прликом одлучивања о привременој мери, првостепени суд није одлучивао о меритуму у погледу вероватности потраживања, него је одлучивао управо о постојању вероватноће потраживања, при чему се одлуком о привременој мери се не прејудуцира одлука о главној ствари - тужбеном захтеву.

Из свих наведених разлога, применом одредбе члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, у вези са одредбом члана 426. Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучено је као у изреци.

НМ/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Младен Николић, с. р.

За тачност отправка